

Rytter: Med Hensyn til at Lovforslaget er kommet herover saa sent, kan jeg fuldstændig slutte mig til de Udtalelser, som blev fremsat af det ærede Medlem, der lige har forladt Talerstolen.

Hvad Forslaget i øvrigt angaar, er Spørgsmaalet: Er dette Lovforslag en Ændring i den bestaaende Lovgivning, saaledes som vi mente, den blev vedtaget i Rigsdagen, eller er det en Ændring i denne Straffelov, saaledes som den er blevet praktiseret? Næsten fra alle Sider er man nemlig enig om, at der er stor Forskel imellem den Lov, vi vedtog, og de Regler, der blev praktiseret. Jeg vil først holde mig til Loven, saaledes som jeg mener, at vi vedtog den. Vi vedtog Loven saaledes, at Normalstraffen var 4 Aars Fængsel, og til denne Normalstraf knyttede man overordentlig strenge Følger. Man knyttede dertil Følgen, at almen Tillid skulde fortabes, endog i den Grad, at en Mand ikke maatte ernære sig ved at give Privatundervisning. Man knyttede dertil Regler om Formuekonfiskation, man bestemte, at betingede Domme ikke maatte afsiges, Prøveløsladelse maatte ikke finde Sted, Dommeren maatte ikke, som det ellers er Sædvane, løslade disse Mennesker, saa længe de var sigtede, Ungdomsfængsel var udelukket, man gav de sigtede Navnet Landsforrædere, de skulde behandles ved særlige Domstole, og den strafbare Handling kunde ikke forældes.

I Rigsdagen nærede man overordentlige Betænkeligheder i to Retninger. Dels mente man, at de strenge Konsekvenser ikke kunde opretholdes, for det vilde i Virkeligheden være det samme som at berøve de paagældende Mennesker enhver Eksistensmulighed, naar de kom ud, og derfor vilde man gerne have nogle af disse Konsekvenser formildede. Dels mente man, at dette, at Straffen var mindst 4 Aar, vilde udelukke nogen fra Tiltale, der stod f. Eks. til 3 Aar, og man fandt det urimeligt at udelukke disse fra at falde ind under denne Straffelov.

Den daværende Justitsminister Busch-Jensen var imidlertid imod Ændringerne paa begge disse Omraader. Han var imod at nedsætte Minimumsstraffen under 4 Aar, uagtet dette Standpunkt betød en Skærpelse, fordi man saa vilde være nødt til at bringe de strenge Regler i Anvendelse paa alle, der faldt ind under denne Lov. Dette var han imod, idet han meget stærkt pointerede, at han ikke vilde være med til at give Loven tilbagevirkende Kraft, medmindre det drejede sig om de allerstørste, de allergroveste Forbrydelser. For disse kunde man forsvare den danske Rigsdag at give Loven tilbage-

virkende Kraft, men ikke for mindre alvorlige Forbrydelser, og derfor vilde han ikke gaa ind paa Nedsættelse af Minimumsstraffen, saa meget mindre som de almindelige Forbrydelser faldt ind under den almindelige borgerlige Straffelov. Straffen efter denne kunde jo være næsten lige saa streng, nemlig fra 2 Aar og opefter, medmindre der forelaa formildende Omstændigheder.

Den daværende Justitsminister var ligeledes imod en Mildnelse af de Følger, jeg nævnte, ud fra den Betragtning — og der ved beroligede han os her i Rigsdagen —, at der ikke var Tale om, at disse Følger skulde komme til Anvendelse paa andre end de allergroveste Forbrydelser. Han udtalte, at han kun vilde resolve, at der skulde rejses Tiltale i disse Sager.

Gaar man alle Ordførernes Taler igennem, vil man finde det samme Synspunkt udtrykt der. Naar man kunde gaa med, var det, fordi Justitsministeren havde sagt, at der kun vilde blive rejst Tiltale efter Straffelovstillægget i de grove Sager. Ja, et Par af Ordførerne gik saa vidt, at de sagde: disse Udtalelser fra Justitsministeren maa tjene som Direktiv for Anklagemyndigheden, saa at Anklagemyndigheden maa føle sig bundet heraf. Og det var jo ogsaa klart.

Den daværende Justitsminister fremhævede, at det var godt at faa Loven vedtaget saa at sige enstemmigt, og at det, at den ikke vilde komme til Anvendelse paa Folk, der ikke kunde faa en Straf af mindst 4 Aar, intet gjorde, thi, som han sagde paa forskellige Møder, Retfærdighed er bedre end Haardhed.

Normalstraffen efter den Lov, vi vedtog, var altsaa 4 Aars Fængsel med de strenge Konsekvenser, jeg har nævnt. Hvis Handlingerne ikke faldt ind under denne Lov, kunde der rejses Tiltale i Henhold til den almindelige borgerlige Straffelov, ifølge hvilken Straffene ogsaa kunde være meget strenge, men uden de strenge Følger. Dette havde den tiltalende Egenskab, at saa blev den paagældende ikke dømt efter en Lov med tilbagevirkende Kraft, saa blev han dømt efter de Love, der allerede havde Gyltighed, da Forbrydelsen blev begaaet. Jeg vil antage, at det vilde have haft stor Betydning i Sønderjylland, hvis man der havde kunnet sige: Ja, men det, der straffes efter, er ikke en Lov med tilbagevirkende Kraft — der straffes efter den almindelige Straffelov; man rammer de Tilfælde, der falder ind derunder, uden at give Straffereglerne tilbagevirkende Kraft.

Det var Forudsætningerne for den Lov,